

Τὸ μέτρον τῆς ποινῆς δὲν πρέπει νὰ ἦνε σχετικὸν πρὸς τὴν δολίαν προαιρεσιν ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπενεγχεῖσαν κοινωνικὴν βλάβην. Ἐπειθυμεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν Νομοθέτην τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος, νὰ τιμωρηθῇ ἡ πολιτικὴ ἀκηδία, ἡ πολιτικὴ ἔξουσία νὰ μὴν ἔχῃ δικαίωμα τιμωρίας ἐὰν πρὶν δὲν μεταχειρισθῇ πάντα τὰ εἰρηνικὰ μέσα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς κολασίμου μὲν πρᾶξεως καὶ ἐν τῇ εὐγενεῖ ἔξαψει του μὴ ἀπηλλαγμένη καὶ τινος παραφορᾶς, συμπεραίνει,

«Πᾶσα ποινὴ διὰ νὰ μὴ γίνηται καταδυναστεία ἐνὸς ἢ πολλῶν κατά τινος πολίτου, πρέπει ἔξαπαντος νὰ ἦνε δημοσίᾳ, ταχεῖα, ἀναγκαῖα, μετριωτάτη ὅσον εἶνε δυνατὸν, κατὰ τὰς δοθείσας περιστάσεις, ἀναλόγως μὲ τὸ ἀμάρτημα, καὶ διωρισμένη ῥήτως ἀπὸ τους νόμους. (§.42 §.199 ἐκδόσεως Παρισίων.)

Ο Βεκκαρίας ἐγεννήθη ἐν Μεδιολάνοις τὸ 1735 καὶ ἀπέθυνε τὸ 1793.

(Ἐκ τῆς καθολικῆς Ἰστορίας τοῦ Καίσαρος Καντοῦ— Ἐποχὴ 17 Τομ. 6.)

Σ. Α. ΜΑΤΕΣΗΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

Ἐν ἔτει 1804, νέος τις σανδαλοποιὸς ἐνυφεύετο ἐν Ὀστένδῃ τῆς Φιονίας ἀγαθὴν καὶ χαρίεσσαν κόρην, ἣτις δὲν τῷ ἀπέφερε προτίκα εἰμὴ τὰ προτερήματα τῆς καρδίας αὐτῆς. Ο γάμος, ὃς εὐκόλως δυνάμειχε νὰ εἰκάσωμεν, ἐπανηγυρίσθη μετριώτατα, διότι οἱ νεόνυμφοι μόνα πλούτη εἶχον τὸν καρπὸν τῆς καθημερινῆς ἐργασίας των. Ο σύζυγος κατεσκεύασε μόνος τὴν νυμφικὴν κλίνην του διὰ σανδῶν ἀγυρασθεισῶν ἐπὶ δημοπρασίας, καὶ αἴτινες, πρὶν πωλήθησιν οὕτως, ἐχρησίμευσαν ὡς κενοτάφιον εὐγενοῦς τινος. Ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λοιπὸν τούτου κραββάτου, τοῦ μεταμορφωθέντος αἰφνῆς εἰς γαμήλιον κλίνην, ἐγεννήθη τῇ 2 Απριλίου 1805 ὁ περίφημος ποιητὴς τῆς Δανίας Ιωάννης Χριστιανὸς Ἀνδερσεν. Τὸ νεαρὸν ζεύγος κατέκει ἐνα μόνον θάλαμον σκοτεινὸν, τὸν δποῖον διαιρόκαλος σανδαλοποιὸς εἶχε καλλωπίσει διὰ διαφόρων εἰκόνων, ἀς τῆδε κάκεῖσε συνέλεξε: προσέτι

εἶνε παράνομος.— Τὰ κατὰ τῆς θανάτου τῆς ποινῆς ἐπιχειρήματά του ἐπανέλαβεν αὐτολεξεῖ δι Τουστὼ κατεπολέμησε δὲ δ Κάντιος.— Εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Collir de Planeg 1823 περιέχονται ἀπάντα τὰ σχέδια τοῦ Βολταίρου καὶ λ.

ἐπειδὴ ἡγάπα τὰ βιβλία εἰχει σχηματίσει μικράν τινα βιβλιοθήκην. Καίτοι δὲ οἰκογενειακαὶ περιστάσεις τὸν εἶχον ἀναγκάσει πρὸς μεγίστην του θλίψιν, νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐν τοῖς σχολείοις τῆς πατρίδος του, ἐκέκτητο δῆμος κρίσιν ἀνωτέρων τῆς τάξεως του, καὶ φαντασίαν, ἡτις σχεδὸν τὸν καθίστα ποιητὴν. Τὸ ἐσπέρας, ἀναπαυόμενος τῆς ἡμερινῆς ἐργασίας, ἀνεγίνωσκε τὰς κωμῳδίας τοῦ Όλθέργου καὶ τοὺς μύθους τῆς Χαλιμᾶς, τὰς δὲ Κυριακὰς ἐσχημάτιζε διὰ τὸν υἱὸν του νευρόσπαστα, καὶ θέτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, διηυθέτει, αὐτὰ μετὰ τοῦ υἱοῦ του συμφώνως πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν κωμῳδῶν τοῦ Όλθέργου, τῶν καλιφῶν τῆς Βαθύλῶνος καὶ τῶν Σουλτανῶν τῆς Άνατολῆς. Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐκείνου, ὅστις ἐπέπρωτο μίαν ἡμέραν νὰ ἐφεύρῃ νέα πρόσωπα καὶ φέρῃ εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον τῆς Κοπενάγης τὰς δραματικάς του ἐπινοήσεις.

Τὸ ἔαρ δὲ νέος σανδαλοποιὸς ἐξήρχετο κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ τέκνου του πρὸς περιδιάθασιν ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, καὶ περιεφέρετο σιωπηλὸς, ἐνῷ ἢ μὲν γυνὴ του συνήθοις εἰναι ἀνθη ὅπως κοσμήσῃ τὸ πενιχρὸν οἰκημά των, δὲ οὐδέ του ἔτρεχεν ὡς χρυσαλλίς εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐν ἔτει 1814, ἡ διάβασις δανικοῦ τινος συντάγματος τὸ δποῖον ἐπροχώρει πρὸς τὸ Όλστεϊν ἵνα συνενωθῇ μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, διήγειρεν αἴφνης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ σανδαλοποιοῦ ἀρειμάνια αἰσθήματα, διότι, λατρεύων τὸν Ναπολέοντα, ἐπεθύμησε νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, νὰ ἀναδειχθῇ διὰ τῆς ἀνδρίας του, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ ἐπωμίδας ἀξιωματικοῦ. Οὐδὲ οἱ ἔζορκισμοί, οὐδὲ δ τρόμος τῆς γυναικός του ἵσχυσαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ ἐπανῆλθεν διλίγον μετὰ ταῦτα, τῆς εἰρήνης θείστης τέρμα εἰς τὴν ἐπιστρατείαν ταύτην. Ἀλλὰ μόλις ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἔδια, προσεβλήθη ὑπὸ σφοδρᾶς νόσου, ὁφῆς καὶ ἐτελεύτησεν, ἀφήσας ἄνευ πόρων τὴν οἰκογένειάν του, ὃς ἐκ τοῦ δποίου ἡναγκάζετο ἢ σύζυγός του νὰ μεταβαίνῃ εἰς οἴκους ἰδιωτῶν ὅπως πλύνῃ τὰ ἱμάτιά των.

Μέχρι τῆς ἡλικίας τῆς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτήσεως, δὲ νέος Ἀνδερσεν ἔμενεν οἴκαδε, παῖζων μὲ τὰ νευρόσπαστα, ἀτινα εῦρεν ὡς μόνην κληρονομίαν τοῦ πατρός του. Ἀκολούθως εἰσῆλθεν ἀμισθεῖ εἰς τὸ ἀληηλοδιακτικὸν σχολεῖον τῆς Όστενδης, ἔνθα ἐνεκά τοῦ δειλοῦ καὶ ἡπίου χαρακτῆ-

ρος του, κατέστη ούχι μόνον χλεύης, ἀλλὰ καὶ βιαιοπραγιῶν, ἀντικείμενον παρὰ τῶν συμμαθητῶν του. Ἀπέφευγεν δὲ πτωχὸς νέος τοὺς θορύβους αὐτῶν, καὶ μεγίστην χαρὰν ἡσθάνετο ὅταν, τελειουμένων τῶν παραδόσεων, ἐπανήρχετο οἰκαδὲ ἵνα παῖξῃ μόνος μὲ τὰ νευρόσπαστά του. Ἐν τούτοις ἔφιασεν εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ὥφειλε νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἢ δὲ μήτηρ του βλέπουσα αὐτὸν μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἐνασχολούμενην πρὸς τὸν ἴματισμὸν τῶν νευροσπάσων του, ἐνόμισεν ὅτι διέσδικη γένημάν της ἡ μέραν καλὸς ἄπτης, καὶ τὸν εἰσήγαγεν ὡς μαθητευόμενον παρά την τούτων. Ἀλλ' ὅμως αἱ δράμαντικαὶ ἀναγγώσεις τῷ εἴχον ἐμπνεύσει ἑτέρας ἰδεῖς, οὐδὲ ἠθελε νὰ διαχείνῃ ἀνθρωπὸς ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον. Συνεχῶς τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας, ἔψαλλεν ἐνώπιον τῆς μητρός του καὶ ἀλλων γειτόνων ἄσματα δημάρθη, καὶ πάντες ἐπήνουν τὴν γλυκεῖται φωνὴν αὐτοῦ ἀλλοτε πάλιν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἀκροατηρίου ἐπάνελάμβανε τὰς σκηνὰς τῶν κωμῳδῶν τοῦ Ὁλέρεγου, καὶ πάντες θύαμμαζον τὴν εὔηχον προφορὰν αὐτοῦ καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς χειρονομίας του. Ἐκ διαλειμμάτων ἡθοποιοί τινες διήρχοντο διὰ τῆς Ὀστένδης, ὃ δὲ Χριστιανὸς, προσκτήσας τὴν εὑνοιαν ἐνὸς θεατρών, εἰχε πάντοτε δωρεὰν ἐν εἰσιτήριον ὅταν δέχεται τοὺς βασιλεῖς καὶ τὰς βασιλίσσας ἐκείνας ἐνδεδυμένους πορφύρας, φέροντας ἐπὶ τὰς κεφαλὰς στέμματα στίλβοντα καὶ κρατοῦντας εἰς τὰς χεῖρας σκηπτρὰ χρυσόλικα, μετ' ἐνθουσιασμοῦ τότε ἐκραγαζεῖν ὅτι οὐδεὶς βίος ὑπάρχει ἐνδοξότερος τοῦ τῶν ἡθοποιῶν ἔπειτα δὲ τὸν ἀνεπόλει τὰς ἐπευφρατίας τῶν ὀλυγαρίθμων ἐν τῷ μητρικῷ του δωματιώ μαροκτῶν του, ὅνειρόν του κατέστη τὸ νὰ γίνη ἡθοποιός. Ἡ μήτηρ του οὐδόλως ἀπηρέσκετο εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην τοῦ μόνου της, ἐξεπλήσσετο μόνον ἀπέναντι τοῦ ὕψους πρὸς δὲ ἀπέθλεπν ὃ μήδος της, δὲν τοῖς χαμηλοῖς καὶ γεννηθεῖς καὶ ζήσας. Πολλοὺς λόγους μετεχειρίσθη, ἐκ φιλοστοργίας δρμωμένη ἢ μήτηρ του ἵνα τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ γιγαντιαίου σχεδίου τοῦ ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε, καὶ δύος ἐπιτύχη, ἐσύναξε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ ποσὰ, ἀτινα ἀνθρωποι ἀγαθοὶ τῷ ἔδιδον δὲ τὸ μὲν ἐξ ἐλεημοσύνης, δὲ δὲ ὅπως τὸν ἀνταμείψωσι διὰ τὸ ἀσμα του. Ἡδη εἴχεν ὑπερβῆ τοὺς ἡθοποιοὺς τῆς Ὀστένδης, καὶ ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἀναφράνῃ εἰς τὸ θέατρον τῆς Κοπενάγης. Μιχ τῶν ἡμερῶν, μετρῶν τὰ πλούτη του, εὗρεν δὲ τὴν ἐκέντητο τριάκοντα πέντε φράγκα.

Οποῖος θησαυρός! Δύναται ποτὲ νὰ ἔξαντληθῇ οὗτος;

Ο ἀθῶος Ἄνδερσεν, ὑπολαχμβάνων διτὶ ἦτο πλουτιώτερος τοῦ Κροίσου, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Κοπενάγην, πρὶν δὲ τῷ ἐπιτρέψῃ ἡ μήτηρ του τούτο, προσεκάλεσε γρατίαν τινὰ οἰωνοσκόπον, ἵτις ἴδοισα τὰς ἐν ταῖς χερὶ τοῦ Χριστιανοῦ γραμμάτας, προεφήτευσεν διτὶ μίαν ἡμέραν πρὸς τιμὴν τοῦ νέου τούτου αἱ δόδοι τῆς Ὀστένδης θὰ φωταγωγηθῶσι. Τοιαύτη προφητεία ἐπέσπευσε τὴν ἀπόφασιν τῆς χήρας, καὶ δὲ νέος ἀνεχώρησε συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐλογιῶν τῆς μητρός του.

Ἀφικόμενος εἰς Κοπενάγην, κατώκησεν εἰς τις ξενοδοχεῖον ὡς ἀνθρωπος ἔχων πλῆρες τὸ βαλάντιον ἀλλὰ μετά τινας ἡμέρας ἐπείσθη διτὶ τριάκοντα πέντε φράγκα δὲν ἦτο μέγα ποσόν. Ὅτε λοιπὸν περιῆλθεν εἰς ἀνάγκην, ἐνεθυμήθη συστατικὴν τινὰ ἐπιστολὴν, τὴν δόσιαν εἶχε πρὸς μίαν ἡθιοποιὸν, καὶ παρουσιάσθης ἐνώπιον αὐτῆς, ἡθελητος νὰ ἐπιδείξῃ τὰ προτερήματά του ἀλλ' ἐκείνην μόλις ἀκούσκοσα τὴν φωνὴν του, ἐκάγγασεν. Ἑκπληκτος δὲ Ἄνδερσεν ἀπηνθύνθη πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου ὅπως τὸν παραλάβῃ εἰς αὐτὸν ἀλλ' ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη, διτὶ τῷ ἐφαίνετο πολὺ ἀπηγμός. Εἰς τὴν ἀπότομον ταύτην ἀπόκρισιν δὲ Ἄνδερσεν ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος. Πρὸς τίνα νὰ καταφύγῃ; ἀπὸ τίνα νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν ἢ παρηγορίαν;

Τὴν ἐπιοῦσαν τὸ δυστυχὲς ὁρφανὸν ἀπηλπισμένον, ἡγόρασεν ἐφημερίδα τινὰ καὶ δίψας βλέμματα ἐταστικὸν εἰς τὸ μέρος τῶν εἰδοποιήσεων, εἶδεν διτὶ βιομήχανός τις ἐζήτει ἔνα μαθητευόμενον. Παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν, καὶ αὐθημερὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, συμμεριζόμενος μετά ἀλλων διηγλίκων του τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας ἀλλὰ τοσοῦτον οἱ σενεργάται του ἡσαν σκῶπται καὶ κακεντρεγχεῖ, ὥστε τὸν ἡνάγκασαν νὰ λησμονήσῃ τὴν πενίαν του καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου. Πρὶν δὲ ἐπιστρέψῃ εἰς Ὀστένδην ἢ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ἐνεθυμήθη διτὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα περὶ τινος κυρίου Σιβόνη, διευθυντοῦ τῆς μουσικῆς Σχολῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρουσιάσθῃ εἰς αὐτόν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲ Σιβόνης εἶχε γεῦμα εἰς τὸν οἰκόν του, καὶ προσκεκλημένοις ἦσαν μεταξὺ ἀλλων δισυνθέτης Βεΐζ καὶ διποιητής Βαγέζεν. Εἰσαχθεὶς ἐνώπιον αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πυλωροῦ, διεισέβαλεν διετάχθη νὰ ἐπιδείξῃ τὴν φωνὴν καὶ τὴν μιμητικὴν του ἱκανότητα. Ο Βαγέζεν, ἐπαινέσας

αὐτὸν ὑπεσχέθη ὅτι θέλει ἐνεργήσει τι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὃντως τὴν ἐπιοῦσαν ὁ καθηγητὴς Βέΐζ, ὅστις ἦν ἐπίσης πτωχὸς καὶ ἡλέυ τοὺς δμοιοπαθεῖς του, συνέλεξεν ἐκ προσφορῶν ἔθδομάκουντα σκοῦδα, ἀτινα ἔδωσεν εἰς τὸν Ἀνδερσεν. Ὁποῖα νέα πλούτη! Ὁ δὲ ἀγαθὸς Σιβόνης ἀνεδέχθη νὰ τὸν διδάξῃ τὴν γερμανικὴν, καὶ οὕτως τὸ ἀτυχές ὄφανὸν εἶδε προσμειδῶσαν τὴν τύχην· ἀλλὰ ματαία ἐλπίς! Ἑξ μῆνας Ἐραδύτερον ἀπώλεσε τὴν φωνὴν του, ἔνεκα κυρίως τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ ψύχους, διότι δὲν εἶχεν ἡ ὀλίγιστα μόνον ἐνδύματα ἵνα καλυφθῇ. Ἀλλὰ ἡ θεία Πρόνοια τῷ ἐνέπνευσεν ἰδέαν τινα, ἥτις τὸν ἀνεκούφισεν ἐκ τῆς δυστυχίας του. Ἐνεθυμήθη ὅτι εἰς συνταγματάρχης Γουλέρερ, ὃν ἐγνώρισεν εἰς Ὀστένδην, εἶχεν ἀδελφὸν τινα ἐν Κοπενάγη, συγγραφέα διάσημον. Ἀπηνθύνθη λοιπὸν πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐκεῖνος συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν λαβὼν, ἀνέλαβε νὰ τὸν διδάξῃ καλῶς τὴν δανικὴν καὶ γερμανικὴν γλῶσσαν, καὶ ὅπως τὸν συνδράμη ἐπαισθητότερον, τῷ προσέφερε τὸ προϊόν ἐνὸς συγγράμματος ὅπερ ἐξέδωσεν, ἥτοι ἐκατὸν σκοῦδα.

Διὰ τῆς νέας ταύτης περιουσίας ὁ Ἀνδερσεν ὕκησεν ὡς ὑπότροφος πάρα γραίφ τινι, ἥτις μετήρχετο τὸ ἔργον τῆς προαγωγοῦ. Παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε καὶ ὥραία τις κόρη, ἥν γέρων τις, ὃν ὀνόμαζεν ἐκείνη πατέρα, ἤρχετο συνεχῶς καὶ ἔβλεπε τὸ ἐσπέρας. Πολλάκις ὁ Ἀνδερσεν ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν γέροντα τοῦτον καὶ εἰσάγων αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης, ἀπεσύρετο καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἴδιον· διότι δὲν ἐδύνατο ἐν τῇ ἀλιωστητι αὐτοῦ νὰ πιστεύσῃ τὸ εἶδος τῶν σχέσεων τούτων, μετὰ πολλὰ δὲ ἔτη ἐπληροφορήθη δποῖος ἥν ὁ πατήρ καὶ ὄποια ἡ κόρη.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν σχέσεων ἡς ὁ Ἀνδερσεν συνέδεσεν ἥτο καὶ πρός τινα χορευτὴν τοῦ θεάτρου, ὅστις ὑπεσχέθη νὰ τὸν μυσήσῃ εἰς τὴν τέχνην ταύτην. Ο μαθητὴς ὅμως ἥτο δύσκαμπτος καὶ ἄχαρις, καὶ μετὰ πολυχρονίους προσπαθείας, διδάσκαλος ἡναγκάσθη νὰ τῷ δμοιογήσῃ ὅτι οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχεν ἐπιδόσεως δ μαθητῆς του· τὸν προέτρεψεν ὅμως νὰ ἀναδεχθῇ ἐν πρέσωπον συγχορευτοῦ. Βεβαίως ὁ Ἀνδερσεν δὲν ἐνησμενίζετο εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἡναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ, καὶ αἱ πλατεῖαι τῆς Κοπενάγης ἔφερον τοιχοκολλημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς μέλλοντος νὰ παρασήσῃ ὡς συγχορευτοῦ τὸν διάβολον μετὰ μαύρης χλαμύδος. Ἀλλ' ἀποτυχών διοσχερῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀπελύθη τοῦ θεάτρου.

Ἴνα ἐκδικηθῇ ὁ Ἀνδερσεν κατὰ τῆς ἀποτυχίας ταύτης συνέταξεν ἐντὸς δεκαπέντε ημερῶν μίαν τραγῳδίαν, ἥς ἐκάστη λέξις ἔφερε καὶ ἐν γραμματικὸν σφάλμα· ὑπέβαλε δὲ ταύτην διά τινος φίλου ἀνωνύμως εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἐπιτροπὴν, ἥτις ὅμως ἀπήντησε, μόλις τοὺς πρώτους στίχους ἀναγνώσα, ὅτι σύγγραμμα στερούμενον συντάξεως καὶ προσφορίας οὐδεμιᾶς βεβαίως προσοχῆς ἔξιν εἶνε. Μὴ ἀποθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς νέας ταύτης ἀποτυχίας ὁ Ἀνδερσεν, συνέρρεψε δευτέραν τραγῳδίαν, ἥτις καίτοι τὰ αὐτὰ μὲ τὴν ἄλλην λάθη ἔχουσα, ἐκέκτητο καὶ ἰδέας τινὰς καὶ σκηνὰς, αἵτινες προσήλωσαν τὴν προσογὴν τῶν περὶ τὰ θεατρικὰ δισχολομένων. Δὲν ἐγένετο μὲν δεκτὴ εἰς τὸ θεάτρον, ἀλλὰ ἔσχε διὰ τὸν ποιητὴν ἀποτελέσματα εὔτυχη, καθόσον τῷ προσεκτήσατο τὴν εὔνοιαν τοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας Κολίν. Εἰς αὐτὸν δὲ, τὸν ὅποιον πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης δ Ἀνδερσεν ἐμνημόνευεν, ὥφειλεν ὑπάρξιν νέαν, στάδιον ἀπροσδόκητον. Ο Κολίν ἐνόησεν ὅτι παῖς, ἀγράμματος διοσχερῶς καὶ τοικύτας συγθέτων τραγῳδίας, ἐκέκτητο βεβαίως σπέρματα διανοητικῆς ἴκανότητος, τὰ ὅποια ἐδύναντο νὰ ἀναπτυχθῶσιν. Ἐπέτυχε λοιπὸν παρὰ τοῦ βασιλέως διποτροφίαν εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Σλαγέλστης, καὶ δ Ἀνδερσεν ἀνεγώρησε περιχαρῆς διὰ τὴν μικρὰν ταύτην πόλιν, ἀναμιμνησκόμενος τὸ παρελθόν καὶ σκεπτόμενος πόσον εὔτυχης ἦθελεν εἰσθαι δ πατήρ του ἢν τὸν ἔβλεπεν εἰσηγμένον ἐν τῇ λατινικῇ ταύτη σχολῇ. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν κατωτάτην τάξιν μετὰ τῶν μικρῶν παιδίων, καὶ εὑρέθη μετ' οὐ πολὺ συγκεχυμένος ἐπὶ τῇ νέᾳ καταστάσει εἰς ἥν περιῆλθεν. Ή παιδεία τῷ ἔφαίνετο δροία πρὸς θάλασσαν, τῆς ὅποιας τὰ κύματα δρμπτικὰ μψοῦνται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπειλητικώτερον. Μετὰ τὴν γραμματικὴν ἤρχετο ἡ γεωγραφία, μετὰ ταύτην ἡ ἱστορία καὶ εἴτα τὰ μαθηματικά. Ο γυμνασιάρχης, ὅστις ἥτο λίαν αὐτηρὸς, δὲν ἐφείδετο καὶ τοῦ πτωχοῦ Ἀνδερσεν. Μιᾷ τῶν ημερῶν κακῶς ἀποκριθεὶς εἰς ἐρώτησίν τινα, ἐπεπλήγθη ὑπ' αὐτοῦ τοσοῦτον ἀποτόμως, ὥστε δλίγον τολείψει νὰ ἀναγωρήσῃ ἐκ τοῦ σχολείου· ἀλλ' εὔτυχως ἔμεινε, καὶ διπλασιάσας τὰς προπαθείας του, ἐπέτυχε νὰ προβιβασθῇ τὸ ἐπιόν ἔτος, δειχθεὶς εἰς τῶν ἀξιότων συμμαθητῶν του.

Ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ ταύτῃ τάξει ὁ Ἀνδερσεν κατελήφθη ὑπὸ νοσταλγίας, διότι, ὡς ἀναλόγως πρὸς τοὺς λοιποὺς μαθητὰς, παρῆλιξ, δὲν ἐδύνατο νὰ συμμερισθῇ τὴν θυμηδίαν καὶ τὰ πάγιγια αὐτῶν.

Διεσκέδαζε λοιπὸν τὴν μελαχγολίαν του ταύτην εἰς τὴν ποίησιν, καὶ τινες αὐτῶν ἀποπνέουσι λύπην τινα ἐπιτυχάτιον, ἵδιως δὲ τὸ ποιημάτιον αὐτοῦ τὸ Θρῆσκον τέκνον ἵτο τοσοῦτον ἐπιτυχές, ὅστε ἐστάλη εἰς Κοπενάγην καὶ προύκάλεσαν τοὺς ἐπαίνους πάντων ὑπὲρ τοῦ νέου ὁρφανοῦ. Καὶ ὅμως ὁ γυμνασιάρχης διστις τέως ἔσκωπτε αὐτὸν, ἤρξατο ἀντὶ σκωμμάτων ἀπλῶν νὰ ἐπιδείκνυται δριμύτερος καὶ σκληρότερος, ὅστε ὁ δυστυχής Άνδερσεν, ἀνακοινώσας τὰ παθήματά του πρὸς τὸν πρόστατην του Κολίν, ἀνεχώρησεν, ἐντολῇ ἐκείνου, τοῦ Γυμνασίου, καὶ εἰσήχθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κοπενάγης.

Ἐξακολουθῶν τὰς σπουδάς του αὐτόσε, ἐδημοσίευσε συλλογὴν ποιήσεων, αἵτινες ἐπεκροτήθησαν παρὰ πάντων καὶ τῷ ἡγέωξῃ τὰς θύρας τῶν πλουσιωτέρων οἴκων τῆς Δανικῆς πρωτευούσης, ἵκαὶ οἱ ἐπισημότεροι τῶν Δανῶν ποιητῶν Ὁχλενσλέγγερ καὶ Ἰγγεμαν τῷ ἔτεινον ἀδελφικῶν τὰς χειράς των.

Μὲ τὸ προϊὸν τῶν πρώτων ποιήσεων του ὁ Άνδερσεν ἐπειρηγήθη τὴν Ἰουτλάνδην καὶ ἐπειτα τὴν Γερμανίαν, καὶ, τῇ προστασίᾳ τοῦ Κολίν, σύνταξιν λαβὼν, ἔξετειν τὰς περιηγήσεις του εἰς Γαλλίαν, Ἐλβετίαν καὶ Ρώμην, ἔνθα ἔγραψε τὰ Αὐτοχθέδιά του, ἀτινα ἐπιτυχόντα μεγάλην φήμην εἰς Δανίαν, μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας. Οὗτος δὲ ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ταξειδίου του, δὲ βασιλεὺς Φριδερίκος ΣΤ'. τῷ προσέφερε σύνταξιν χιλίων φράγκων.

Ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὰς περιηγήσεις του καὶ διέτρεξε τὴν μεσημβρινὴν Γερμανίαν, τὰς ὅχθας τοῦ Δουναβίου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἔξεθηκε τὰ τοῦ μακροῦ ταξειδίου αὐτοῦ εἰς σύγγραμμά τι ἐπιγραφόμενον. *H* αγορὰ τοῦ ποιητοῦ, ἀληθῆ ἀγορὰν ὄντως, ἐν ᾧ ἀπεικονίζει τὰς μεγαλοπρεπεῖς θέσεις τοῦ Τυρόλου, τὰς ἀρχαίας ἴπποτικὰς παραστάσεις τῆς Οὐγγαρίας, τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἐλλάδος, τοὺς μαργαρίτας τοῦ Βοσπόρου.

Ἐν ἔτει 1845 δὲ ὑδὲ τοῦ σχνήλατοποιοῦ τῆς Οστένδης προσεκλήθη παρὰ τοῦ κόμητος Ράντζω Βρετανούργη νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ βασιλίσσῃ τῆς Δανίκης ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ Φέγρῳ, κειμένη πλησίον τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Χάλιγγεν, καθ' ἕκαστην συνεγευμάτιζε μετὰ τῶν βασιλέων, καὶ αἱ τιμὴ, ἃς ἐλάχισταν παρ' αὐτῶν ἦσαν μέγισται. Ο Χριστιανὸς Η. ἐπηγένετο τὴν σύνταξιν, ἥν ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Φριδερίκος ΣΤ'. τῷ προσέφερε, καὶ ἔκτοτε, χάρις εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην καὶ

εἰς τὰς ἐκ τῶν ἐκδόσεων τῶν συγγραμμάτων του ὡφελείας, ἐπεσκέψατο διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ασίας. Ἐδημοσίευσε δὲ, τῷ 1840, λημπρὸν δραματικὸν *Τυγχρούς*, συνομα σωφρονιστηρίου ἐν Δανίᾳ) ἐθαυμάσθη, ἐπίσης δὲ καὶ δὲ *Μουσικός* του εἶνε ζωηρὰ εἰκὼν θλίψεων, ἀγώνων, κινδύνων καὶ πειπετειῶν τῆς τύχης.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν δὲ Δανὸς ποιητὴς οὗτος καὶ τοιαύτην ἡ ἀρχὴ ἐξ ἡς ὠρμήθη. Ὁ βίος του δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πάλι προτερημάτων διανοητικῶν πρὸς τύχην ἐχθρικὴν, καὶ ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ ἐπικυροὶ τὸ λόγιον ἐκεῖνο, καθ' ὃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς τὰ πάντα φέρονται εἰς πέρας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τραγούδι τῆς δίκης τῶν δύο ἀρχηγῶν Κολοκοτρώνη καὶ Πλαπούτα. (1855).

Ἐνα πουλάκι εἶεν γηγένης ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ Ἀνάπλι καὶ πάει τὴν Καρύταινα καὶ πάει τὴν Λιοτζῶρα πάει τὰ χαιρετίσματα στοὺς Καπεταναράιους, σοὺς κλέφτας σοὺς ἀρματωλούς καὶ σοὺς καλούς λεβέντας. Κολιόνυμφη τὸ καρτερεῖ καὶ τὸ καλορωτάσι. πουλάκι ποῦθες ἔρχεσαι καὶ ποῦ θὲ νὰ πηγαίνης; πές μας, πές μας, πουλάκι μου, κἀντα καλὸ χαμπέρι. Γιὰ πές μας γιὰ τοὺς Ἀρχηγούς; τοὺς δύω φυλακωμένους. Τί νὰ σᾶς πῶ Κολιόνυμφη, τί νὰ σᾶς μολογήσω ἔψες τὸ βραδῦ ἔκινησα ἀπόδη ἀπὸ τὸ Κύστη, βουῇ στ' Ἀνάπλι γίνουνταν καὶ ταραχὴ μεγάλη, γυναικεὶς κι ἄνδρες κλαίγανε, μικροὶ μεγάλοι ἐσκούζαν, τὸ τί κακὸ ποῦ γίνεται στοὺς δύο τοὺς Ἀρχηγούς μας. Οἱ Βασιλεῖς τοὺς δίκασαν θέλουν νὰ τοὺς κόψουν. στρατεύματ' ἀρματώσανε ταῖς πόρταις ταῖς ἐκλεῖσαν, ταῖς τάπιες ταῖς ἐπίγιανε μιὰ διαταχὴ εὐγῆκε· ἀν ἔλθη κάνεντας νὰ μπῆ στ' Ἀνάπλι νὰ βαρέσουν καὶ ἀν ἥναι καὶ μικρὸ παιδὶ πίσω νὰ τὸ γυρίσουν. Ο οὐρανὸς συνέψιστε, δὲ ήλυος ἐσκοτίσθη.

τ' Ἀνάπλι πηγαινόρχουνταν, τὴν Καρμανιόλα στῆσαν· οἱ δύο Κρήται ποῦ τὸ ἀκούσαν πολὺ τοὺς κακοφάνη· πιάνουν καὶ γράφουν γραφὴ τοῦ Μάστονα τὴν στείλαν· Τ' εἶν· τὸ κακὸ ποῦ γίνεται μέσ' στὸ τζαμὶ στὴν κρίσι, δικάσανε τοὺς Ἀρχηγούς ἀδίκα νὰ τοὺς κόψουν, ἐμεῖς δὲν ὑπογράφουμε τὸ κρίμα στὸ λαιμὸ σας, κεφαλία χέργια κόρφε μικρὸς τὸ ἀδίκο δικό σας. Πουλάκι μου πίσω νὰ πᾶς καὶ πάλι νὰ γυρίσῃς, νὰ πᾶς τὰ χαιρετίσματα καὶ ἀν ζοῦν νὰ τοὺς φιλήσῃς, νὰ φαίνωνται ἡ Ἀκαβά, Δερβένια καὶ Χαρβάτη.